1 A., o societate de drept german, a solicitat instanţei germane emiterea unei somații europene de plată împotriva pârâtului B., cu domiciliul în Franța.
La 22 martie 2010, instanţa germană a admis cererea menționată în conformitate cu articolul 12 din Regulamentul nr. 1896/2006 și a emis somația europeană de plată solicitată, pe care a notificat-o ulterior printr-o scrisoare recomandată internațională cu confirmare de primire. După cum rezultă din confirmarea de primire, această somație a fost notificată la 31 martie 2010 la adresa indicată de reclamant. Confirmarea de primire nu conține alte indicații privind notificarea. La 20 mai 2010, instanța de trimitere a declarat somația menționată executorie.
La data de 7 octombrie 2010, pârâtul a formulat o cerere de reexaminare, invocând, printre altele, faptul că somaţia europeană de plată emisă împotriva sa nu i-a fost notificată niciodată. Acesta precizează că își părăsise locuința situată la adresa indicată de reclamant din luna octombrie 2009 și că a aflat de respectiva somație numai prin intermediul băncii sale la data de 23 iulie 2010.
În soluţionarea cererii de reexaminare, instanţa naţională trebuie să aibă în vedere următoarele considerente desprinse din aplicarea jurisprudenţei CJUE:

A. procedurile prevăzute la articolele 16-20 din Regulamentul nr. 1896/2006 nu sunt aplicabile atunci când se constată că o somație europeană de plată nu a fost comunicată sau notificată în conformitate cu normele minime stabilite la articolele 13-15 acelaşi regulament;

B. dacă este constatată abia după declararea forței executorii a unei somații europene de plată, o astfel de neregularitate nu determină, chiar în cazul în care este dovedită în mod corespunzător, nevaliditatea declarării forței executorii, pârâtul fiind decăzut din dreptul de a mai denunța neregularitatea respectivă;

C. când se constată că o somație europeană de plată nu a fost comunicată sau notificată în conformitate cu normele minime stabilite la articolele 13-15 din acelaşi regulament, sunt aplicabile procedurile prevăzute la articolele 16-20 din Regulamentul nr. 1896/2006.

Răspuns: A

2 Reclamanta X., societate de drept german, a încheiat, în calitate de vânzătoare, un contract de vânzare cumpărare de mașini cu societatea Y., persoană juridică de drept din Țările de Jos, care conținea o clauză de rezervă a dreptului de proprietate în favoarea sa. Prin hotărâre, instanța competentă din Țările de Jos a constatat că pârâta se află în stare de insolvență și a desemnat un lichidator.
Prin ordonanță ulterioară, o instanță din Germania a admis cererea formulată de reclamantă prin care aceasta solicita adoptarea unor măsuri de conservare în ceea ce privește un anumit număr de mașini care se găseau în spațiile aparținând societății pârâte, în Țările de Jos.
Această cerere se întemeia pe clauza de rezervă a dreptului de proprietate. Judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii din Olanda a declarat executorie ordonanța pronunțată de instanța germană.
Ulterior, lichidatorul societății pârâte, aflată în stare de faliment, a declarat apel împotriva acestei decizii la instanța superioară care, prin decizie, a reformat ordonanța menționată. Reclamanta a declarat recurs împotriva acestei decizii.
Instanța de recurs a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții de Justiție a Uniunii Europene o întrebare preliminară: articolul 25 alineatul 2 din Regulamentul CE nr. 1346/2000 trebuie să fie interpretat în sensul că expresia „cu condiția ca această convenție să fie aplicabilă" implică faptul că, înainte de a se putea constata recunoașterea unei hotărâri, în sensul articolului 25 alineatul 2 din Regulamentul CE nr. 1346/2000, în temeiul dispozițiilor Regulamentului CE nr. 44/2001, instanța de executare are obligația de a verifica dacă hotărârea respectivă intră în domeniul de aplicare al acestui din urmă regulament.
Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că textul trebuie interpretat în sensul că expresia „cu condiția ca această convenție să fie aplicabilă":

A. nu implică faptul că înainte de a se putea constata recunoașterea unei hotărâri, în sensul articolului 25 alineatul 2 din Regulamentul CE nr. 1346/2000, în temeiul dispozițiilor Regulamentului CE nr. 44/2001 instanța de executare are obligația de a verifica dacă hotărârea respectivă intră în domeniul de aplicare al acestui din urmă regulament, deoarece în măsura în care Regulamentul nr. 44/2001 înlocuiește, în relațiile dintre statele membre, Convenția de la Bruxelles, interpretarea dată de Curte în privința dispozițiilor acesteia din urmă este de asemenea valabilă pentru cele din regulamentul menționat atunci când dispozițiile Convenției de la Bruxelles și cele ale Regulamentului nr. 44/2001 pot fi calificate ca fiind echivalente;

B. nu implică faptul că înainte de a se putea constata recunoașterea unei hotărâri, în sensul articolului 25 alineatul 2 din Regulamentul CE nr. 1346/2000, în temeiul dispozițiilor Regulamentului CE nr. 44/2001 instanța de executare are obligația de a verifica dacă hotărârea respectivă intră în domeniul de aplicare al acestui din urmă regulament, deoarece recunoașterea hotărârilor referitoare la procedurile de insolvență este reglementată la articolele 16-26 din Regulamentul nr. 1346/2000;

C. implică faptul că înainte de a se putea constata recunoașterea unei hotărâri, în sensul articolului 25 alineatul 2 din Regulamentul CE nr. 1346/2000, în temeiul dispozițiilor Regulamentului CE nr. 44/2001 instanța de executare are obligația de a verifica dacă hotărârea respectivă intră în domeniul de aplicare al acestui din urmă regulament, deoarece hotărârile vizate la articolul 25 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1346/2000 nu sunt hotărâri care intră în domeniul de aplicare al acestui regulament și nu este exclus ca, printre acestea, să figureze hotărâri care nu intră nici în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 44/2001.

Răspuns: C

3 Reclamantul X., un comerciant de ceasuri de lux, cu domiciliul în Germania, a încheiat în anul 2005, un contract cu un maestru ceasornicar, Y., care avea atunci reședința în Franța, în temeiul căruia acesta din urmă s-a angajat să creeze mecanisme de ceasornicărie pentru ceasuri de lux, destinate comercializării în serie, pentru eclamant. Din anul 2010, pârâtul are domiciliul în Elveția. Pe lângă lucrările referitoare la cele două mecanisme, pârâtul a creat, de asemenea, în paralel, alte mecanisme de ceasornicărie, precum și carcase şi cadrane, pe care le-a comercializat în nume propriu, asigurând publicitatea produselor respective pe un site internet în limbile germană și franceză. Reclamantul susține că, prin aceste activități, pârâtul și-a încălcat obligațiile contractuale. În opinia sa, pârâtul s-a angajat să lucreze exclusiv pentru el și, în consecință, nu putea nici să creeze și nici să exploateze, în nume propriu, mecanisme de ceasornicărie, indiferent dacă acestea sunt sau nu sunt identice cu cele care au făcut obiectul contractului.
Reclamantul solicită încetarea activităților în litigiu, precum și acordarea de daune interese ca urmare a răspunderii delictuale a cocontractantului său, în temeiul legii germane privind combaterea concurenței neloiale și al Codului civil german, arătând că, prin actele lui, pârâtul a încălcat secretul comercial, i-a dezorganizat întreprinderea și a comis o fraudă și un abuz de încredere.
Pârâtul invocă o excepție de necompetență întemeiată pe faptul că doar instanțele franceze ar fi competente teritorial, potrivit articolului 5 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001, să soluționeze toate cererile formulate de domnul B., întrucât atât locul de executare a prestației care face obiectul contractului în litigiu, cât și cel al faptului generator al pretinsului prejudiciu ar fi situate în Franța.
În soluţionarea acestei excepţii, în conformitate cu jurisprudenţa CJUE, se reţine că:

A. excepţia este neîntemeiată întrucât acțiunile în răspundere civilă precum cele în discuție, fiind de natură delictuală în dreptul național, nu pot fi considerate ca aparținând „materie[i] contractual[e]”, în sensul articolului 5 punctul 1 litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001;

B. acțiunile în răspundere civilă precum cele în discuție, de natură delictuală în dreptul național, trebuie totuși să fie considerate ca aparținând „materie[i] contractual[e]”, în sensul articolului 5 punctul 1 litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001, în cazul în care comportamentul reproșat poate fi considerat o neîndeplinire a obligațiilor contractuale, astfel cum acestea pot fi stabilite ținând seama de obiectul contractului;

C. calificarea acțiunilor în răspundere civilă precum cele în discuție, ca fiind de natură delictuală sau contractuală trebuie făcută de instanţă exclusiv în temeiul dreptului național, nefiind relevantă noţiunea de „materie contractuală”, în sensul articolului 5 punctul 1 litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001.

Răspuns: B

4 Societatea X., care are sediul în statul membru B., a formulat o acțiune la Tribunalul competent din acest stat împotriva pârâtei Y., cu sediul în statul membru A., pentru a obține plata unei livrări de produse fabricate de reclamanta X.
Pârâta Y. a arătat că această acțiune ar fi trebuit să fie formulată nu împotriva ei, ci împotriva adevăratului cocontractant al societății reclamante, și anume societatea Z., cu sediul tot în statul membru A. Pentru acest motiv, Tribunalul din statul B. a respins cererea introdusă de reclamantă, hotărâre rămasă definitivă.
Peste puțin timp, reclamanta X. a introdus o nouă acțiune la aceeași instanță, formulată împotriva aceleiași pârâte și întemeiată pe aceeași situație de fapt. Cererea de chemare în judecată a fost însă comunicată fostului reprezentant legal al pârâtei, a cărui împuternicire era limitată la acțiunea în care s a pronunțat prima hotărâre.
Deoarece nu s-a prezentat nimeni pentru a reprezenta pârâta, același tribunal a pronunțat o hotărâre în lipsă prin care a obligat pârâta la plata sumei solicitate de reclamantă.
Pârâta a formulat o acțiune în anulare împotriva celei de a doua hotărâri, pe motiv că nu fusese citată conform dispozițiilor legale, acțiune a fost respinsă pe considerentul că pârâta nu a plătit taxele de timbru solicitate.
Cea de-a doua hotărâre a fost declarată executorie în statul membru A. de către Tribunalul competent. Pârâta a declarat apel împotriva acestei hotărâri la instanța superioară din A. Totodată, pârâta a introdus în statul membru B., pe de o parte, o contestație în anulare împotriva celei de a doua hotărâri, invocând din nou lipsa procedurii de citare, cerere ce a fost declarată inadmisibilă.
Pe de altă parte, pârâta a formulat o acțiune în revizuire întemeiată pe autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri. Instanța superioară din statul membru B. a respins această acțiune ca tardivă, hotărâre care a fost ulterior menținută de instanța de control judiciar.
Întrucât toate căile de atac avute la dispoziție în statul membru B. au fost epuizate, procedura de exequatur inițiată în statul A, care fusese suspendată, a fost reluată. Acțiunea formulată de pârâtă împotriva ordonanței prin care hotărârea de obligare a acesteia la plata sumei solicitate a fost declarată executorie a fost respinsă ca nefondată prin hotărârea instanței din statul membru A. În consecință, reclamanta a formulat recurs.
Instanța de recurs a hotărât să adreseze Curții de Justiție a Uniunii Europene o întrebare preliminară și anume dacă articolul 34 punctul 4 din Regulamentul CE nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că acoperă și cazul unor hotărâri ireconciliabile pronunțate de instanțele din același stat membru.
Curtea de Justiție a Uniunii Europene a stabilit că:

A. textul analizat acoperă și cazul unor hotărâri ireconciliabile pronunțate de instanțele din același stat membru, deoarece interpretarea sensului și a conținutului motivelor de neexecutare a hotărârilor pronunțate într un alt stat membru prevăzute de Regulamentul nr. 44/2001 trebuie să țină seama de legătura care există între, pe de o parte, motivele menționate și, pe de altă parte, normele referitoare la conexitate prevăzute de acest regulament, care urmăreşte, conform considerentului (15) al regulamentului respectiv, să se reducă la minimum posibilitatea apariției procedurilor concurente și să se evite pronunțarea în două state membre a unor hotărâri ireconciliabile;

B. textul analizat nu acoperă și cazul unor hotărâri ireconciliabile pronunțate de instanțele din același stat membru, deoarece situația avută în vedere la acest articol 34 punctul 4 apare ca fiind cea în care hotărârile ireconciliabile sunt pronunțate în două state distincte, interpretare susținută de principiul încrederii reciproce care inspiră sistemul de recunoaștere și de executare a hotărârilor pronunțate într un alt stat membru, astfel cum este prevăzut de Regulamentul nr. 44/2001;

C. textul analizat nu acoperă și cazul unor hotărâri ireconciliabile pronunțate de instanțele din același stat membru, deoarece lista motivelor de neexecutare este exhaustivă, astfel cum reiese din jurisprudență Curții, motivele menționate trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte, dar se pot preta la o interpretare prin analogie, în situația în care este vorba chiar de hotărâri pronunțate în același stat membru, atunci când actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent nu a fost comunicat sau notificat pârâtului care nu s-a înfățișat în timp util și într-o manieră care să-i permită acestuia să-și pregătească apărarea, așa cum este cazul, potrivit articolului 34 punctul 2 din regulamentul menționat.

Răspuns: B

5 Reclamantul A. locuiește în Franța și pretinde că este compozitorul și interpretul mai multor cântece înregistrate de grupul Q. pe disc de vinil.
După ce a aflat că aceste cântece fuseseră reproduse fără acordul său pe compact discuri (CD) produse în Austria de societatea X. și comercializate ulterior de societățile britanice Y. sau Z. prin intermediul unor site-uri internet accesibile de la domiciliul său din P., Franța, reclamantul a chemat în judecată societatea X. în fața Tribunalului de Mare Instanță din P. (Franța) cu scopul de a obține repararea prejudiciului suferit ca urmare a atingerii aduse drepturilor sale de autor.
Pârâta X. a invocat necompetența instanțelor franceze, ce a fost respinsă, deoarece simplul fapt că reclamantul a putut să cumpere discurile în cauză de la domiciliul său francez, de pe un site internet accesibil publicului francez, era suficient pentru a crea o legătură substanțială între fapte și prejudiciul invocat, justificând competența instanței sesizate.
Pârâta X. a formulat apel împotriva acestei hotărâri, arătând că CD-urile fuseseră produse în Austria, unde se află sediul său, la cererea unei societăți britanice care le comercializează prin intermediul unui site internet și astfel, competența aparține instanțelor de la locul unde se află sediul pârâtei, în Austria sau cele de la locul producerii prejudiciului, adică cele de la locul în care a fost săvârșită fapta imputată și anume Regatul Unit.
Curtea de Apel P. a exclus competența Tribunalului de Mare Instanță din P., pe motiv că sediul pârâtei este în Austria și că locul în care s a produs prejudiciul nu poate fi situat în Franța, fără a fi necesar să examineze răspunderea fiecăreia dintre societățile X., Y. sau Z., dat fiind că nu s-a invocat faptul că acestea din urmă au acționat împreună cu societatea X. la săvârșirea faptei imputate.
Reclamantul a formulat recurs împotriva acestei hotărâri, invocând încălcarea articolului 5 punctul 3 din Regulamentul CE nr. 44/2001, susținând că instanțele franceze sunt competente să soluționeze litigiul și că acțiunea sa a fost respinsă în mod greșit.
Curtea de Apel P. a solicitat instanţei europene, în esență, să se stabilească dacă articolul 5 punctul 3 din Regulamentul CE nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care se invocă încălcarea drepturilor patrimoniale de autor garantate de statul membru al instanței sesizate, aceasta este competentă să judece o acțiune în răspundere formulată de autorul unei opere împotriva unei societăți care are sediul în alt stat membru și care a reprodus în acel stat respectiva operă pe un suport material care este apoi vândut de societăți cu sediul într un al treilea stat membru prin intermediul unui site internet care este accesibil și în raza teritorială a instanței sesizate.
Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că în cazul în care se invocă încălcarea drepturilor patrimoniale de autor garantate de statul membru al instanței sesizate, acțiunea în răspundere formulată de autorul unei opere împotriva unei societăți care are sediul în alt stat membru și care a reprodus în acel stat respectiva operă pe un suport material care este apoi vândut de societăți cu sediul într un al treilea stat membru prin intermediul unui site internet care este accesibil și în raza teritorială a instanței sesizate, se află în competența:

A. fiecărei instanțe din statele membre pe teritoriul cărora s-a produs prejudiciul, având în vedere că încălcările săvârșite prin intermediul internetului se pot materializa în multe locuri, dar și că locul materializării prejudiciului în sensul acestei dispoziții poate să varieze în funcție de natura dreptului a cărui încălcare se invocă, cu condiția ca dreptul a cărui încălcare se invocă să fie protejat în fiecare stat membru așa cum instanța europeană a decis și în alte situații (cauza Wintersteiger);

B. instanței sesizate cu această acțiune și cu privire la întregul prejudiciu cauzat, întrucât competența de a judeca o acțiune în materie delictuală sau cvasidelictuală este deja stabilită, în favoarea instanței sesizate, potrivit textului legal analizat, în cazul în care statul membru pe teritoriul căruia se află respectiva instanță protejează drepturile patrimoniale invocate de reclamant și că se află în poziția cea mai potrivită, pe de o parte, pentru a evalua dacă s a adus efectiv atingere drepturilor patrimoniale de autor garantate de statul membru în cauză și, pe de altă parte, pentru a stabili natura și cuantumul prejudiciului care a fost cauzat;

C. instanței sesizate cu această acțiune, dar numai cu privire la prejudiciul cauzat pe teritoriul statului membru de care aparține, pe considerentul că articolul 5 punctul 3 din regulamentul menționat nu impune, în special, ca activitatea în cauză să fie „direcționată spre” statul membru al instanței sesizate și că protecția acordată de statul membru al instanței sesizate este limitată la teritoriul respectivului stat membru.

Răspuns: C

6 Prin încheierea din 11 februarie 2003, pronunţată în Dosarul nr. 21.645/2002, Tribunalul Bucureşti - Secţia a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituţională cu excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 167, 168, 169, 171, 172 şi 173 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internaţional privat. În motivarea excepţiei se susţine că textele legale criticate contravin art. 21 din Constituţie, deoarece "instanţele de judecată române nu pot proceda la examinarea pe fond a hotărârii străine şi nici la modificarea ei". Curtea Constituţională, examinând încheierea de sesizare:

A. a admis excepţia, cu motivarea că, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea Constituţională a statuat că liberul acces la justiţie presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuieşte actul de justiţie;

B. a respins excepţia ca neîntemeiată, cu motivarea că dispoziţiile art.21 din Constituţie nu sunt incidente în cauză;

C. a respins excepţia ca neîntemeiată, argumentând, printre altele, că hotărârile judecătoreşti străine pot produce efecte juridice în România numai ca urmare a recunoaşterii şi încuviinţării executării lor, în condiţiile stabilite de textele de lege criticate, iar instituirea acestei proceduri este consecinţa aplicării principiului suveranităţii naţionale.

Răspuns: C

7 În fața instanței germane, reclamantul A. a solicitat obligarea pârâtului B. la plata sumei de 3 158 de euro, majorată cu dobânzi și cheltuieli de judecată, în temeiul unui contract de împrumut încheiat între ei. Reclamantul a introdus acțiunea la instanța austriacă menționată întrucât aceasta era instanța de la locul de executare a contractului aleasă de părți și niciuna dintre părți nu desfășura activități comerciale sau profesionale la momentul încheierii contractului și la momentul introducerii acțiunii.
În pofida comunicării cererii de chemare în judecată și a citării prin executor judecătoresc a pârâtului în Belgia, acesta nu s-a înfățișat la termenul de judecată. Prin urmare, instanța germană a pronunțat o hotărâre în lipsă, ce a fost comunicată prin poștă pârâtului B. care nu a declarat apel împotriva acesteia, astfel încât a rămas definitivă și a devenit executorie. Ulterior, reclamantul a formulat o cerere de eliberare a unui titlu executoriu european privind această hotărâre, în conformitate cu Regulamentul CE nr. 805/2004. Instanța germană a respins cererea respectivă având în vedere articolul 6 alineatul 1 litera (d) din acest regulament, considerând că acțiunea împotriva pârâtului B., consumatorul, nu fusese formulată în statul membru în care acesta avea domiciliul. Reclamantul a declarat apel susținând că erau îndeplinite condițiile de eliberare a unui titlu executoriu european prevăzute la articolul 6 alineatul 1 literele (a)-(c) din Regulamentul nr. 805/2004, întrucât contractul de împrumut fusese încheiat între doi particulari. A mai precizat reclamantul că articolul 6 alineatul 1 litera (d) din acest regulament, care prevede că titlul menționat este eliberat, printre altele, în cazul în care cocontractantul consumatorului acționează în cadrul activității sale comerciale sau profesionale, nu ar fi, așadar, aplicabil în cauza principală.
Pârâtul a susținut că în cauză sunt aplicabile dispozițiile Regulamentului nr. 44/2001 referitoare la competența judiciară în materia contractelor încheiate de consumatori, respectiv considerentul (13) al acestui regulament, care garantează o protecție adecvată consumatorului în calitate de parte la contract defavorizată din punct de vedere economic și mai puțin experimentată din punct de vedere juridic decât cocontractantul său profesionist, precum și considerentele (23) și (24) ale Regulamentului nr. 593/2008 privind cerința protecției, în cadrul contractual, a părților aflate într-o poziție contractuală dezavantajoasă, printre care se numără și consumatorii.
Instanța de apel a solicitat instanței europene să stabilească, în esență, dacă articolul 6 alineatul 1 litera (d) din Regulamentul nr. 805/2004 trebuie interpretat în sensul că se aplică și contractelor încheiate între două persoane care nu desfășoară activități comerciale sau profesionale.
Curtea de Justiție a Uniunii Europene a stabilit că articolul 6 alineatul 1 litera (d) din Regulamentul nr. 805/2004 trebuie interpretat în sensul că:

A. nu se aplică contractelor încheiate între două persoane care nu desfășoară activități comerciale sau profesionale, deoarece noțiunea „consumator”, în sensul textului legal analizat, vizează o persoană care încheie un contract pentru o utilizare care se poate considera ca fiind străină de activitatea sa profesională cu o persoană care acționează în exercitarea activităților sale comerciale sau profesionale;

B. nu se aplică contractelor încheiate între două persoane care nu desfășoară activități comerciale sau profesionale, deoarece această dispoziție nu precizează dacă existența sau inexistența calității de profesionist a cocontractantului consumatorului respectiv joacă vreun rol pentru calificarea celeilalte părți drept „consumator”;

C. se aplică contractelor încheiate între două persoane care nu desfășoară activități comerciale sau profesionale, deoarece pentru a asigura respectarea obiectivelor urmărite de legiuitorul european în domeniul contractelor încheiate de consumatori, precum și coerența dreptului Uniunii, trebuie în special să se țină seama de noțiunea „consumator” cuprinsă în alte reglementări din dreptul Uniunii și să se aibă în vedere caracterul complementar al normelor instituite prin Regulamentul nr. 805/2004 în raport cu cele cuprinse în Regulamentul nr. 44/2001.

Răspuns: A

8 Prin acţiunea introdusă pe rolul instanţei din L., reclamantul X. a solicitat, în contradictoriu cu pârâţii Y. și Z. repararea prejudiciului care rezultă, pe de o parte, din abuzul de poziție dominantă al societății X. pe piața zborurilor având ca punct de plecare sau ca destinație aeroportul din V. (statul L.) și, pe de altă parte, dintr o înțelegere anticoncurențială între copârâți. În acest scop, reclamantul a solicitat măsuri provizorii și de conservare.

Prin hotărârea din 31 decembrie 2008, instanţa din L. a admis această cerere și a pronunțat, cu titlu de măsuri provizorii și de conservare, instituirea sechestrului asupra bunurilor mobile și/sau imobile ale societăților Y. Și Z. până la concurența sumei de 58 de milioane de euro.

Reclamantul a solicitat recunoașterea și executarea în statul B. a acestei hotărâri. Pârâţii susțin că recunoașterea și executarea hotărârii pronunțate la 31 decembrie 2008 sunt contrare atât normelor dreptului internațional public referitoare la imunitatea de jurisdicție, cât și Regulamentului CE nr. 44/2001. Ele pretind că prezenta cauză nu intră în domeniul de aplicare al acestui regulament, întrucât litigiul are ca obiect taxe de aeroport stabilite prin norme statale, acesta nu ar privi materia civilă și comercială în sensul regulamentului menționat. Această hotărâre nu ar trebui nici recunoscută, nici executată în B. În răspuns, reclamantul consideră că acțiunea sa este de natură civilă, întrucât are ca obiect obținerea reparării prejudiciului care rezultă din încălcarea normelor de concurenţă.

În conformitate cu jurisprudenţa CJUE:

A. acţiunea care are ca obiect repararea prejudiciului care rezultă din pretinse încălcări ale dreptului concurenței intră în sfera noțiunii „materie civilă și comercială” , potrivit art. 1 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001;

B. acţiunea care are ca obiect repararea prejudiciului care rezultă din pretinse încălcări ale dreptului concurenței nu intră în sfera noțiunii „materie civilă și comercială” , potrivit art. 1 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001;

C. acțiunea care are ca obiect repararea prejudiciului care rezultă din pretinse încălcări ale dreptului concurenței al Uniunii constituie o procedură care are ca obiect valabilitatea deciziilor organelor unor societăți în sensul acestei dispoziții, în sensul art. 22 punctul 2 din Regulamentul nr. 44/2001.

Răspuns: A

9 Reclamantul este lichidator în cadrul unei proceduri de insolvență care a fost deschisă în Germania la 1 noiembrie 2009 și care are ca obiect activele X., societate germană cu sediul în Germania. Pârâtul din litigiul principal este administratorul X.şi are domiciliul în Elveția. La 1 iulie 2009, acesta a virat suma de 115 000 de euro către una dintre filialele sale. Reclamantul solicită pârâtului, în calitate de administrator al societăţii X., restituirea acestei sume, arătând că viramentele efectuate de acesta către filiala în cauză au avut loc după intrarea în stare de insolvență și după constatarea îndatorării excesive a X.

În conformitate cu jurisprudenţa CJUE:

A. instanțele din Germania, statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență a societăţii X. sunt competente, în temeiul art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000, să judece acțiunea;

B. instanțele din Germania, statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență a societății X. nu sunt competente să judece acțiunea, întrucât pârâtul nu are domiciliul pe teritoriul unui alt stat membru;

C. instanțele din Germania, statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență a societăţii X. nu sunt competente să judece acțiunea, în temeiul art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000, întrucât aceasta nu este în strânsă legătură cu procedura de insolvenţă.

Răspuns: A

10 Prin cererea înregistrată la 11 februarie 2011 pe rolul Curţii de Apel Bucureşti, reclamanta C.N.A.D.N.R. (Compania) SA a formulat în contradictoriu cu pârâta T.T.Y.T. SA, societate spaniolă cu sediul în Madrid, Spania acţiune în anulare a Hotărârii arbitrale pronunţată de Curtea Internaţională de Arbitraj Comercial de pe lângă Camera de Comerţ Internaţional de la Paris, solicitând desfiinţarea hotărârii în temeiul art. 364 lit. i) C. pr. civ.
Potrivit reclamantei, prin hotărârea arbitrală finală din data de 30 decembrie 2010, Tribunalul Arbitral a soluţionat cele două cereri arbitrale formulate de pârâta T.T.Y.T. SA (reclamanta arbitrală) împotriva Companiei, cereri întemeiate pe contractul încheiat la 16 decembrie 2003 între Compania, în calitate de angajator, şi pârâta T.T.Y.T. SA, în calitate de contractor, privind proiectarea, executarea şi finalizarea sistemului de Trafic şi Control pe Autostrada Bucureşti – Constanţa, tronsoanele 1-5. A susţinut reclamanta că hotărârea arbitrală prin care Compania a fost obligată către pârâtă la plata sumei de aproximativ 2.089.000 euro, plus dobânda contractuală şi cheltuieli de judecată încalcă dispoziţii imperative ale legii, atât sub aspectul reţinerii culpei companiei cu privire la neîncheierea actului adiţional asupra lucrărilor suplimentare, cât şi în ce priveşte obligaţia legală a contractorului de a remite scrisoarea de garanţie bancară.
Curtea de Apel Bucureşti, prin sen.com. nr. 81/2011, a respins ca inadmisibilă acţiunea în anulare deoarece contractul încheiat de părţi, în forma standard FIDIC, modificat prin Condiţiile speciale, conţine în art. 20.6 o clauză compromisorie prin care părţile au stabilit să supună arbitrajului disputele dintre ele după regulile de procedură ale Curţii Internaţionale de Arbitraj de la Paris.
De asemenea, prin semnarea Termenilor de Referinţă, părţile au agreat ca procedura să se desfăşoare în conformitate cu Regulile Camerei de Comerţ şi Industrie şi cu regulile decurgând din Termenii de Referinţă, precum şi din prevederile imperative ale legislaţiei române.
Or, potrivit regulilor Camerei de Comerţ şi Industrie Paris alese de părţi, hotărârile arbitrale sunt obligatorii şi irevocabile, părţile renunţând la orice drept de recurs ori cale de atac împotriva hotărârii arbitrale prin simpla achiesare la aceste reguli.
Dispoziţiile art. 28 alin. (6) din Regulile ICC Paris implică inadmisibilitatea oricărei căi de atac împotriva hotărârii arbitrale a ICC Paris, fie în faţa acesteia, fie în faţa altei instanţe. În acest sens, instanţa a apreciat că trimiterea la prevederile imperative ale legislaţiei române menţionată în Termenii de Referinţă trebuie înţeleasă în contextul în care convenţia arbitrală are putere de lege între părţi conform art. 969 C. civ., iar Regulile ICC de la Paris pe care părţile le-au acceptat prin convenţia arbitrală nu încalcă ordinea publică şi bunele moravuri.
Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs reclamanta C.N.A.D.N.R. SA..
Înalta Curte, învestită cu soluţionarea recursului:

A. a respins recursul cu motivarea că dispoziţiile art. 364 indice 1 C. pr. civ. nu au caracter imperativ, aducând ca argumente atât formularea textului de lege, cât şi faptul că în materia procedurii arbitrale majoritatea reglementărilor din C.proc.civ. au natură dispozitivă;

B. a admis recursul, a casat sentinţa şi a trimis cauza spre rejudecare, reţinând, printre altele, că legea procedurală aplicabilă litigiului arbitral este circumscrisă Regulilor ICC, dar şi normelor procedurale române obligatorii respectiv lex fori, ceea ce semnifică aplicarea prevederilor din Cartea a IV-a a C.proc.civ. român referitoare la arbitraj în măsura în care sunt obligatorii, având deci caracter de ordine publică şi a dispoziţiilor imperative din procedura română, respectiv prevederile Cărţii a IV-a, această interpretare fiind esenţială în aplicarea art.28 alin.(6) din Regulile ICC Paris intitulat „Notificarea, transmiterea şi executarea Hotărârii Arbitrale”, conform căruia fiecare hotărâre va fi obligatorie pentru părţi, care se obligă să dea curs hotărârii fără întârziere şi se va considera că părţile au renunţat la dreptul lor la orice recurs în măsura în care o astfel de renunţare poate fi valabil exprimată;

C. a admis recursul faţă de împrejurarea că reclamanta este persoană juridică de drept privat română.

Răspuns: B

11 Prin cererea înregistrată la Judecătoria Râmnicu Vâlcea, reclamantul C.B. a chemat în judecată pe pârâţii M.M.E. şi M.L., solicitând instanţei ca prin sentinţa ce o va pronunţa să se dispună instituirea interdicţiei de a înstrăina sau greva cu orice sarcină imobilul apartament cu numărul 28, situat în Bucureşti, str. P. nr. 62, precum şi asupra oricărui imobil deţinut în proprietate de către pârâţi, până la achitarea împrumutului în sumă de 450.000 lei. În motivarea acţiunii reclamantul a arătat că la data de 13.02.2013 între părţi s-a încheiat un contract de împrumut cu titlu gratuit, pârâţii asumându-şi prin contract obligaţia fermă de a restitui suma împrumutată până la data de 02.04.2013. Reclamantul a mai arătat că, deşi creanţa nu a ajuns la scadenţă, solicită instituirea asupra imobilului proprietatea pârâţilor a interdicţiei de înstrăinare, ca o măsură de siguranţă că suma împrumutată va fi restituită şi că pârâţii nu vor încerca să îşi înstrăineze bunurile imobile tocmai pentru a se sustrage de la obligaţia pe care şi-au asumat-o şi de a evita o eventuală urmărire silită asupra bunurilor. Judecătoria Râmnicu Vâlcea, a admis excepţia necompetenţei sale teritoriale invocată din oficiu şi a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 4 Bucureşti, reţinând că în raport de dispoziţiile art. 107 C.pr.civ., cererea de chemare în judecată se introduce la instanţa în a cărei circumscripţie domiciliază pârâtul, dacă legea nu prevede altfel şi având în vedere că pârâţii îşi au domiciliul în Bucureşti, în circumscripţia căreia se află situat de altfel şi imobilul. Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti a admis excepţia necompetenţei sale teritoriale, invocată în termen legal de catre reclamant şi a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Râmnicu Vâlcea, reţinând că Judecătoria Râmnicu Vâlcea nu putea să ridice din oficiu în cauză excepţia necompetenţei sale teritoriale întrucât în cauză competenţa este de ordine privată şi nu de ordine publică.
Înalta Curte de Casație și Justiție, în cadrul regulatorului de competență a stabilit:

A. competența aparține Tribunalului Vâlcea, deoarece valoarea obiectului cererii este mai mare de 200.000 lei, în cauză fiind o acțiune personală;

B. competența aparține Tribunalului București deoarece în cauză este vorba despre o acțiune reală, al cărei obiect are o valoare mai mare de 200.000 lei;

C. competența revine Judecătoriei Râmnicul Vâlcea, care a fost învestită cu judecarea unei acţiuni civile personale, iar competența teritorială este de ordine privată, neputând fi invocată din oficiu.

Răspuns: C

12 Curtea Constituțională a avut în vedere următoarele argumente la soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispoziţiilor din Codul de procedură civilă cuprinse în art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 83 alin. (3), precum şi în art. 486 alin. (3) cu referire la menţiunile care decurg din obligativitatea formulării şi susţinerii cererii de recurs prin avocat:

A. legiuitorul nu poate da dreptului la apărare garantat de Constituție valențe care contravin caracterului său de garanție a dreptului la un proces echitabil;

B. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a avut o poziție tranșantă în sensul că cerința ca reclamantul să fie reprezentat de un avocat calificat în fața Curții de Casație poate fi, prin ea însăși, contrară art.6 din Convenție;

C. limitările aduse dreptului de a ataca prin recurs hotărârile judecătorești din perspectiva accesului liber la justiție nu au un scop legitim.

Răspuns: A

13 Reclamantul A. a chemat în judecată pe B., solicitând obligarea acestuia să îi lase în deplină proprietate și liniștită posesie un imobil a cărui valoare este de 200.000 lei. Prin cerere de intervenție voluntară principală, C. solicită obligarea predării imobilului către el, pretinzând că este proprietar. După admiterea în principiu a cererii de intervenție în etapa cercetării procesului, C. formulează cerere de chemare în garanție a lui D., de la care a cumpărat imobilul în cauză, solicitând obligarea acestuia la plata sumei de 200.000 lei (prețul plătit) și 40.000 lei (cu titlu de daune). Reclamantul A. a invocat excepţia tardivităţii cererii de chemare în garanţie deoarece nu a fost formulată la primul termen de la admiterea în principiu a cererii de intervenţie principală.
Instanţa:

A. va respinge excepţia invocată de reclamantul A., deoarece intervenientul C. putea face cerere de chemare în garanție față de cererea de intervenție până la terminarea cercetării procesului în fața primei instanțe;

B. va respinge excepţia invocată de reclamantul A., va admite în principiu cererea de chemare în garanţie, dar va putea disjunge cererea de intervenţie formulată de C. şi cererea de chemare în garanţie formulată de C., dacă judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de intervenție, caz în care instanța învestită rămâne competentă să soluționeze şi cererea de intervenție;

C. va admite excepţia invocată de reclamantul A., va respinge ca tardivă cererea de chemare în garanţie, pronunţând o încheierea care se poate ataca numai cu apel, în termen de 5 zile de la pronunțare.

Răspuns: A

14 La data de 19 martie 2013, reclamanta persoană juridică D.S. a depus la Judecătoria Salonta o cerere de chemare în judecată a pârâtului persoană fizică U.V., solicitând instanţei să îl oblige pe pârât la plata sumei de 25.000 de lei, cu titlu de preţ pentru bunul confecţionat şi livrat, conform facturii acceptată la plată prin semnătură, precum şi a penalităţilor de întârziere în cuantum de 8450 de lei, conform clauzelor contractuale. Pârâtul nu s-a prezentat la judecată şi nu a depus întâmpinare, iar judecătoria a admis în parte acţiunea, numai cu privire la obligaţia principală de plată a sumei de 25.000 de lei, respingând capătul de cerere privind penalităţile.
Apelul declarat de reclamant a fost admis de Tribunalul Bihor, prin decizie pronunţată la data de 11 ianuarie 2014, iar sentinţa a fost schimbată în parte, în sensul admiterii în întregime cererii de chemare în judecată şi obligare a pârâtului şi la plata penalităţilor de întârziere. Decizia a fost comunicată părţilor la data de 20 ianuarie 2014.
La data de 22 ianuarie 2014, pârâtul a depus la Tribunalul Bihor o contestaţie în anulare prin care a solicitat anularea atât a sentinţei primei instanţe, pe motiv că nu a fost legal citat şi nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata, cât şi a deciziei pronunţate în apel, pe motiv că decizia instanţei de apel este consecinţa unei erori materiale, aceasta neobservând că penalităţile ar fi curs, conform contractului, numai în cazul unei puneri în întârziere prin notificare trimisă doar prin executor judecătoresc, care nu s-a realizat.
Analizând contestaţia şi motivele invocate, Tribunalul Bihor:

A. va respinge în întregime contestaţia, reţinând că motivul nelegalei citări în faţa primei instanţe putea fi invocat prin apel sau recurs, iar celălalt motiv constituie o greşeală de judecată şi nu o eroare materială în sensul legii;

B. va disjunge contestaţia, va declina competenţa de soluţionare a contestaţiei în anulare îndreptată împotriva sentinţei primei instanţe la Judecătoria Salonta şi va reţine spre judecată contestaţia în anulare promovată împotriva deciziei pronunţată de tribunal;

C. va disjunge contestaţia, va declina competenţa de soluţionare a contestaţiei în anulare îndreptată împotriva sentinţei primei instanţe la Judecătoria Salonta şi va respinge contestaţia formulată împotriva deciziei pronunţată de Tribunalul Bihor întrucât, potrivit legii, numai împotriva hotărârilor instanţelor de recurs se poate formula o contestaţie în anulare întemeiată pe acest motiv.

Răspuns: B

15 Prin cererea formulată la data de 18 februarie 2013, reclamantul D.R. a chemat în judecată pârâtul K.M. solicitând instanţei obligarea acestuia la plata sumei de 45.000 de lei cu titlu de despăgubiri, solicitând judecarea cauzei în lipsă, dar fără a timbra corespunzător cererea. La termenul din 25 mai 2013, la solicitarea pârâtului, judecătoria a dispus suspendarea judecării cauzei, până la soluționarea definitivă a dosarului nr.63/X/2013, privind un litigiu dintre aceleaşi părţi, apreciind că judecata depinde de existenţa sau inexistenţa unui drept ce face obiectul acelui litigiu. Acest dosar s-a soluţionat iar hotărârea a rămas definitivă la data de 22 septembrie 2013. Ulterior, la data de 28 aprilie 2014, instanţa a dispus, din oficiu, reluarea judecăţii după suspendare, constatând că motivul pentru care a fost dispusă suspendarea nu mai subzistă şi dispunând citarea părţilor. La termenul de judecată fixat, deşi nu s-au prezentat nici reclamantul şi nici pârâtul, constatând că s-a solicitat judecarea în lipsă, judecătoria a rămas în pronunţare şi a admis în totalitate cererea reclamantului.
Prin apelul declarat, pârâtul a invocat nelegalitatea hotărârii, subliniind că prima instanţă nu putea să procedeze la soluţionarea pe fond a pricinii din două motive:
- acţiunea reclamantului a fost redactată, semnată şi înregistrată la prima instanţă de avocat iar la dosar nu s-a depus împuternicirea avocaţială, astfel că cererea trebuia anulată ca fiind formulată de o persoană care nu a justificat calitatea sa de reprezentant;
- prima instanţă nu putea soluţiona pe fond cererea deoarece de la data soluţionării definitive a dosarului 63/X/2013 şi până la momentul redeschiderii cauzei au trecut mai mult de 6 luni, timp în care pricina a stat în nelucrare intervenind de drept perimarea acesteia, excepţie pe care nu a putut să o invoce la fond deoarece nu s-a putut prezenta la ultimul termen de judecată, fiind plecat din ţară în interes de serviciu.
Reclamantul-intimat nu a depus întâmpinare. Analizând motivele de apel, tribunalul:

A. admite apelul şi schimbă în tot hotărârea primei instanţe în sensul că anulează ca insuficient timbrată cererea de chemare în judecată deoarece reclamantului i s-a pus în vedere cuantumul taxei datorate şi nu s-a conformat în termenul stabilit de instanţă şi nici ulterior până la soluţionarea în fond a cauzei;

B. admite apelul şi schimbă în tot hotărârea primei instanţei, în sensul constatării intervenirii perimării de drept a cererii de chemare în judecată;

C. respinge apelul ca nefondat şi dispune, prin aceeaşi decizie, obligarea reclamantului la plata diferenţei de taxă de timbru datorată în faţa primei instanţe, această parte a dispozitivului constituind titlu executoriu potrivit legii.

Răspuns: C

16 La data de 4 februarie 2015, reclamantul A. a formulat acţiune în revendicare în contradictoriu cu pârâtul B, înregistrată pe rolul judecătoriei. Totodată, a cerut despăgubiri pentru lipsa de folosinţă şi acordarea cheltuielilor de judecată.
În motivare a arătat că B. este cetăţean portughez şi a indicat domiciliul acestuia din Portugalia. A solicitat ca stabilirea termenelor în cauză să se facă în funcţie de această circumstanţă pentru că, în vederea executării în străinătate a eventualei hotărâri favorabile, trebuie să facă dovada că acţiunea a fost comunicată pârâtului într-o manieră care să-i permită acestuia să-şi pregătească apărarea, în conformitate cu art.34 pct.2 din Regulamentul nr.44/2001 al Consiliului privind competenţa judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială. Totodată, a precizat că valoarea imobilului revendicat este de 182.675 lei, potrivit certificatului fiscal eliberat de autoritatea competentă.
Prin întâmpinare, pârâtul B. a invocat două excepţii, respectiv:
- în principal, excepţia necompetenţei teritoriale, solicitând declinarea competenţei în favoarea instanţei în raza căreia se află domiciliul său în Portugalia; în motivare a arătat că această instanţă este competentă potrivit art.2 alin.1 din Regulamentul nr.44/2001;
- în subsidiar, dacă prima excepţie nu este admisă, excepţia necompetenţei materiale, solicitând declinarea competenţei în favoarea tribunalului în raza căruia se află imobilul revendicat; în susţinere a arătat că, la momentul încheierii actului autentic prin care a dobândit imobilul, notarul public a calculat taxele specifice operaţiunii potrivit grilei notariale cuprinzând valorile orientative ale proprietăţilor imobiliare la valoarea de 250.000 lei.
Analizând cele două excepţii, instanţa:

A. îşi va declina competenţa în favoarea instanţei portugheze, dispunând înaintarea dosarului către aceasta;
B. îşi va declina competenţa în favoarea tribunalului, dispunând înaintarea dosarului către acesta;
C. va respinge ambele excepţii, constatând propria sa competenţă.

Răspuns: C

17 În urma unei cereri formulate la data de 14 iunie 2013, judecătoria a admis în parte pretenţiile reclamantului D.G. formulate împotriva pârâtului T.R., obligându-l pe acesta din urmă să demoleze grajdul construit pe terenul reclamantului, respingând capătul de cerere privind demolarea în parte a hambarului, stabilind totodată linia de hotar dintre cele două proprietăţi învecinate, cu luarea în considerare a expertizei topografice administrată în cauză.
Împotriva acestei hotărâri a declarat apel pârâtul invocând, pentru prima dată în apel, autoritatea de lucru judecat, susţinând că cele două proprietăţi învecinate au fost deja grăniţuite în urma unui proces finalizat irevocabil în anul 2006, purtat între reclamant şi tatăl pârâtului care avea calitatea de proprietar al imobilului la acea vreme, iar faţă de linia de hotar stabilită în acel proces, pretenţiile reclamantului sunt vădit nefondate.
Înainte de al doilea termen de judecată în apel, sub pretextul că s-a înţeles cu reclamantul-intimat, pârâtul-apelant a depus la dosar o declaraţie autentificată la notar, de renunţare la judecarea apelului, condiţionată de plata de către reclamantul-intimat a cheltuielilor de judecată avansate în apel de către apelant până la data soluţionării apelului. Părţile nu s-au mai prezentat la al doilea termen de judecată, astfel că, observând că s-a solicitat judecarea în lipsă, instanţa de apel:

A. va lua act de renunţarea pârâtului la judecarea apelului, ca o manifestare a principiului disponibilităţii în procesul civil;
B. va lua act de achiesarea pârâtului la hotărârea primei instanţe şi va respinge apelul ca nefondat;
C. constatând existenţa autorităţii de lucru judecat, va admite apelul şi va schimba în întregime hotărârea primei instanţe respingând acţiunea reclamantului.

Răspuns: C

18 Prin sentinţa nr.y/x/2014 tribunalul a admis în parte acţiunea reclamantei obligând pârâtul la plata sumei de 1.250.000 lei fără TVA, reprezentând contravaloare energie electrică. Reclamanta a solicitat primei instanţe lămurirea expresiei „fără TVA” din dispozitivul hotărârii pronunţate în sensul de „fără TVA inclus” pentru a nu se crea confuzie cu expresia "nu se datorează TVA".
Prin încheierea din 15 noiembrie 2014, tribunalul a admis cererea reclamantei conform art. 443 C. pr. civ. şi a lămurit sentinţa, în sensul că „suma de 1.250.000 lei fără TVA” reprezintă „suma netă în care nu este inclus TVA'', în considerente arătând că TVA se va calcula separat, în condiţiile legilor fiscale. Împotriva încheierii a declarat apel pârâtul. Instanța de apel a admis apelul pârâtului, schimbând încheierea atacată, în sensul că „suma de 1.250.000 lei fără TVA” reprezintă „suma de 1.250.000 lei în care este inclusă şi TVA”. Instanţa de apel a reţinut că, din raportul de expertiză, astfel cum a precizat expertul la solicitarea curţii de apel, nu rezultă că în suma de 1.250.000 lei reţinută ca reprezentând contravaloarea energiei electrice datorată de pârâtă reclamantei, nu ar fi inclus şi TVA-ul, câtă vreme această sumă a fost stabilită pe baza unor facturi ce includeau TVA.
În ceea ce privește soluțiile instanțelor:

A. soluția instanței de apel este greșită deoarece curtea de apel a examinat împrejurările ce ţin de fondul cauzei, respectiv, a făcut o reinterpretare şi chiar o completare a probei cu expertiză contabilă dispusă de instanţa care a soluţionat fondul cauzei, aspecte ce au determinat repunerea în discuţie, în procedura specială a lămuririi dispozitivului prevăzută de art. 443 C. pr. civ., a unei hotărâri judecătoreşti devenită între timp definitivă prin neapelare;

B. soluția instanței de apel este greșită deoarece în procedura lămuririi dispozitivului nu este admisibilă administrarea unor probe noi sau completarea probelor deja administrate;

C. soluția primei instanțe este greșită deoarece, în caz de admitere a cererii de lămurire ar fi trebuit să prevadă chiar în dispozitiv că „suma de 1.250.000 lei fără TVA” reprezintă „suma netă în care nu este inclus TVA, sumă la care se va adăuga TVA, în condiţiile legilor fiscale”.

Răspuns: A

19 Reclamantul AA a formulat o acţiune în anularea unui certificat de moştenitor emis pe numele pârâţilor AN şi BC, iar la judecata în fond a cauzei, instanţa a acordat 23 de termene, în principal pentru lipsa dosarului notarial.

În calea de atac, sentinţa pronunţată de instanţa de fond a fost casată cu trimitere spre rejudecare, iar cu ocazia rejudecării, s-au acordat 18 termene de judecată. Judecata căii de atac exercitată împotriva celei de a doua hotărâri a durat 2 ani, iar durata totală a procedurilor derulate a fost de 6 ani şi 4 luni.

După finalizarea procesului, reclamantul AA a formulat împotriva statului o acţiune în despăgubiri pentru durata nerezonabilă a procedurii în faţa instanţei naţionale.

Ulterior, reclamantul a sesizat CEDO cu o plângere întemeiată pe articolul 13 din Convenţie.

CEDO va constata că nu a fost încălcat articolul 13 din Convenţie în situaţia în care:

A. instanţa internă a respins acţiunea ca inadmisibilă, motivând că urmează a fi adoptată o lege specială privitoare la dreptul la despăgubire, pentru situaţia în care se invocă durata nerezonabilă a procedurii;

B. instanţa internă a respins acţiunea ca inadmisibilă, întrucât reclamantul nu a formulat anterior o cerere privind accelerarea procedurii, astfel încât nu are deschisă calea acţiunii în despăgubiri;

C. acţiunea a fost admisă, cu respectarea garanţiilor prevăzute de articolul 6 (referitoare la accesul la justiţie şi durata rezonabilă a acestui tip de procedură), iar reclamantului i-a fost acordată o reparaţie comparabilă cu cele acordate de CEDO în cauze similare, care i-a fost plătită efectiv în termen de 1 lună de la pronunţarea hotărârii instanţei interne.

Răspuns: C

20 La sfârşitul anului 2013 domnul AB, cetăţean român domiciliat în România, a cumpărat un autoturism de ocazie din Bulgaria. Dorind să înmatriculeze acest vehicul în România a fost obligat să achite timbrul de mediu, potrivit legislaţiei naţionale în vigoare.
La începutul anului 2014, domnul AB a sesizat instanţa română competentă cu o cerere privind restituirea timbrului de mediu. El a invocat că legislaţia naţională aplicată este incompatibilă cu prevederile Tratatului privind funcţionarea Uniunii Europene.
Instanţa, constatând că este necesară pronunţarea unei hotărâri preliminare se adresează CJUE cu o cerere:

A. pentru pronunţarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 30 TFUE;

B. pentru pronunţarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 36 TFUE;

C. pentru pronunţarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 110 TFUE.

Răspuns: C